

Arrest

nr. 293 582 van 1 september 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DECROOCK
Gistelse Steenweg 145/glv-C1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. DECROOCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij heeft sinds medio 2005 tot augustus 2018 diverse visumaanvragen kort verblijf ingediend in kader van familiebezoek. Het merendeel daarvan werd toegestaan.

1.2. Op 12 september 2021 dient de verzoekende partij een visumaanvraag lang verblijf in om humanitaire redenen. Zij blijkt ondertussen weduwnaar te zijn. Uit de bij de aanvraag voorgelegde stukken blijkt dat zij in Iran een pensioen geniet en eigenaar is van een appartement.

1.3. Op 15 maart 2023 wordt de afgifte van het gevraagde humanitair visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aangezien betrokkene K. H. S. (...) (x.x.1953) OV xxxxxxxx (visumaanvraag 70860 Teheran) zich als 69 jarige Niet- Europese Iraanse vader van zijn 40 jarige Belgische zoon K. H. S. M. M. (...) 21/09/1982 RR nr xxxxxxxxxxxx OV xxxxxxxx in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art 40ter van de wet van 15.12.1980; deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken. het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door een of meerdere doelen die in artikel 8 tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. Betrokkene heeft reeds de leeftijd van 69 jaar bereikt, zijn 40-jange zoon woont inmiddels vanaf 2004 in België, is getrouwd en heeft een eigen kind, betrokkene kan zich niet beroepen op het principe van eenheid van gezin en het recht op een gezinsleven conform Art 8 EVRM waardoor de weigering van een humanitair visum niet in strijd is met de bepalingen van artikel 8 EVRM). Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene is meerderjarig, heeft een eigen appartement (72m2), ontvangt een maandelijks pensioen en wordt geacht voor zichzelf te kunnen zorgen, is niet financieel afhankelijk van zijn in België wonende zoon en kan zo nodig vanuit het buitenland financieel worden ondersteund daarvoor hoeft hij zich niet fysiek bij zijn meerderjarige zoon in België te vestigen. De zoon van betrokkene verklaart in zijn brief van 16/08/2021 dat hij regelmatig contant geld aan betrokkene levert. Er is echter geen enkel document ingediend om deze verklaring te bevestigen waardoor het moeilijk is om vast te stellen of betrokkene al dan niet financieel afhankelijk is van in België wonende familie Betrokkene toont niet aan zich in gevaar te bevinden, heeft dak (eigen appartement) boven zijn hoofd, water en eten, heeft toegang tot medische hulp, de weigering van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 3 van het EVRM. Het feit dat betrokkene weduwnaar is, iets ouder wordt, is begrijpelijk maar heeft geen betrekking op duidelijke humanitaire redenen op grond waarvan een humanitair visum kan worden afgegeven. Het is begrijpelijk dat het heel verdrietig is dat de betrokkene zijn vrouw heeft verloren en dat het voor Belgen wordt afgeraden om naar Iran te reizen maar dit probleem op zich vormt geen dringende en onveilige situatie die de afgifte van een humanitair visum kan rechtvaardigen. Zonder elementen die duidelijk wijzen op een prangende humanitaire situatie zou de afgifte van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 40 ter VW inhouden. Gezinshereniging van een niet Europese vader met een Belgische meerderjarige zoon is eenvoudigweg niet voorzien in de Belgische Vreemdelingenwet, humanitaire visa worden streng geval per geval beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Betrokkene heeft de mogelijkheid zijn familieleden in België te bezoeken op basis van een andere rechtsgrond (infra) Betrokkene kan in tussentijd regelmatig contact behouden met zijn familie in België via moderne mediakanalen zoals de toolani app of Talk360 e.a. De advocaat van betrokkene verwijst naar de huidige veiligheidssituatie in Iran een ernstig risico op aanhouding willekeurige detentie en oneerlijke berechting in Iran voor Belgen, problemen met het internet met waardoor de familie van betrokkene hem niet kunnen bereiken en meent dat dit voldoende is om een visum op grond van artikel 9 van de verblijfswet toe te kennen. De afgifte van een humanitair visum wordt echter niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag. Een loutere verwijzing naar een algemene situatie in een land zonder enige vorm van persoonlijk bewijs volstaat dus niet om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum aangezien betrokkene en gezin elkaar zowel in België als in derde landen kunnen blijven ontmoeten.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art 9 en 13 van de wet van 15 12 1930 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- * Schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet;*
- * Schending van artikel 13 van de Vreemdelingenwet;*
- * Schending van de materiële motiveringsplicht;*
- * Schending van de zorgvuldigheidsplicht;*
- * Schending van het redelijkheidsbeginsel.*

Samenvatting van het middel:

“De verwerende partij gaat uit van algemene veronderstellingen. De concrete argumenten die in casu de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen worden door de verwerende partij buiten beschouwing gelaten. De verwerende partij meent dat een visum wordt aangevraagd gelet op de precaire situatie in Iran doch houdt geen rekening met alle andere humanitaire elementen die voorafgaand door de verzoekende partij aan de aanvraag werden toegevoegd (cfr. verschillende motivaties met stukken). Er gebeurde door de verwerende partij onvoldoende onderzoek zodat de materiële motiveringsplicht in samenhang met de op de verwerende partij rustende zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden. De door de verwerende partij genomen beslissing is kennelijk onredelijk temeer ook in deze de redelijke termijn norm tot het nemen van een beslissing werd overschreden. ”

III.1.1.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Dit houdt onder meer in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing haar oordeel dient te steunen op alle gegevens van het dossier én alle daarin vervatte dienstige stukken (arrest RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De verwerende partij meent dat er in casu geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zouden zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikel 9 en artikel 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen, quod non. Dit is echter het resultaat van een zéér onzorgvuldig onderzoek, waarbij de zorgvuldigheidsplicht meermaals geschonden wordt.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat de verzoekende partij er alles aan heeft gedaan een volledig dossier in te dienen. De initiële aanvraag ging immers gepaard met een door de raadsman van de verzoekende partij opgestelde motivatie (die per aangetekend schrijven van 29 december 2021 ook rechtstreeks naar de verwerende partij werd overgemaakt). Het dossier werd aangevuld op 6 september 2022, 22 oktober 2022, 22 december 2022 én 2 maart 2023. Opmerkelijk is evenwel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing slechts één punt naar voor schuift, nl. de huidige veiligheidssituatie in Iran, terwijl de aanvraag werd ingediend om zoveel méér humanitaire elementen (cfr. verschillende motivaties met stukken - zie punt III.1.2.). Dat de verslechterde veiligheidssituatie in Iran een bijkomend argument vormt om aan de verzoekende partij een humanitair visum toe te kennen klopt, maar dit is, zoals hierna blijkt, vanzelfsprekend niet de enige reden.

III.1.2.

In de praktijk wordt een humanitair visum lang verblijf in België aangenomen als een uitbreiding op de gezinshereniging. Dergelijk visum wordt in de praktijk nagenoeg enkel en alleen toegekend aan familieleden die geen recht op gezinshereniging hebben omdat ze net niet vallen binnen de door de wet voorziene categorieën. In uitzonderlijke omstandigheden wordt het ook toegekend aan gezinsleden die in principe wel vallen onder die definitie van rechthebbende gezinsleden, maar die niet aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoen (A. DECLERCQ, “Het humanitair visum: balanceren tussen soevereine migratiecontrole en respect voor de mensenrechten”, T. Vreemd. 2017, nr. 2, p. 118 e.v.).

Alhoewel verwerende partij in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet over een discretionaire bevoegdheid beschikt, betekent dit daarom niet dat zij arbitrair mag handelen of op willekeurige manier beslissingen mag nemen. Zij moet steeds de beginselen van het behoorlijk bestuur in acht nemen. De overheid moet aldus afdoende verduidelijken hoe zij haar beoordelingsmarge aanwendt en waarom de argumenten van de betrokkene geen aanleiding kunnen geven tot een humanitair visum, hetgeen in casu niet (of toch zeker onvoldoende) gebeurde.

Bij gebrek aan wettelijke criteria of publieke instructies over de behandeling van humanitaire visa, kan enkel worden uitgegaan van de ervaring in de praktijk. Uit een analyse van de beslissingen van de verwerende partij blijkt dat volgende elementen sterk doorwegen in de besluitvorming:

- *hechte financiële en affectieve afhankelijkheidsbanden van de aanvrager met de familieleden in België;*
- *de uitzonderlijke humanitaire, geïsoleerde en precare situatie van de aanvrager in het herkomstland; - financiële situatie van de persoon in België.*

Toegepast op de situatie van de verzoekende partij zijn onderstaande elementen doorslaggevend om aan de verzoekende partij een humanitair visum toe te kennen:

- *hechte affectieve afhankelijkheidsbanden van de aanvrager met de familieleden in België:*

De verzoekende partij is een 69 – jarige man. Na het overlijden van z'n echtgenote in januari 2021 bleef de verzoekende partij alleen in Iran achter. De enige dichte familieleden die de verzoekende partij nog heeft, nl. z'n zonen, schoondochter én kleinkinderen, wonen in België.

Het gezin is zéér hecht (hetgeen ook blijkt aan de hoeveelheid van stukken die aan het dossier werden gevoegd). De verzoekende partij rekent op de steun van z'n kinderen én ook de familieleden in België willen het beste voor hun vader. Mede gelet op de precare situatie in Iran (zie ook hierna) is dit alles niet meer zo evident geworden. Vroeger gingen de familieleden al eens naar Iran op reis om hun vader te bezoeken maar sinds de oproep van de FOD Binnenlandse Zaken waarbij Belgen wordt afgeraden naar Iran op reis te gaan, is dit, uit veiligheidsoverwegingen, niet meer mogelijk.

Anderzijds hebben de drie zonen ook hun leven in België zodat het niet vanzelfsprekend is om alles te laten vallen om te pas én te onpas naar Iran af te reizen. Vooral bij de heer S. M. M. K. H. (...) én z'n echtgenote ligt dit moeilijk. Zij zijn beide zelfstandig waardoor zij niet in de mogelijkheid zijn om 'alles op te geven' én verschillende maanden geen inkomen (én alleen maar uitgaven) te hebben. Als men overigens voldoende quality time met de verzoekende partij wil doorbrengen gaat men immers niet voor één week naar Iran maar toch voor een langere periode én het is nét dit die niet meer haalbaar is. Dient ten andere ook nog te worden opgemerkt dat de heer S. M. M. K. H. (...) én mevrouw G. (...) een dochtertje hebben die ondertussen leerplichtig is. Zij kunnen hun dochter uiteraard niet zomaar een aantal weken in België achterlaten of een aantal weken meenemen naar Iran.

Naast dit alles is er ook nog het psychologische aspect die in huidige aanvraag zwaar doorweegt. Er zijn nl. onheilspellende berichten over de verslechterde gezondheidssituatie van de verzoekende partij. Deze gaat er geleidelijk aan op achteruit, te meer de verzoekende partij slecht te been is én hij de laatste maanden héél wat bezorgdheden heeft (nl. de situatie in Iran, het feit dat hij zijn familie in België niet meer kan zien, etc...). Wat moet de verzoekende partij doen als hij medische hulp nodig heeft én zich binnenkort niet meer kan verplaatsen? Moet de verzoekende partij dan maar moederziel alleen in Iran sterven, wetende dat er hier in België een ganse familie is die de verzoekende partij kan opvangen? Toen de echtgenote van de verzoekende partij stierf was er voor de kinderen geen mogelijkheid om afscheid te nemen. Ze is gestorven voor ze haar kinderen / kleinkind nog kon zien, zodat de familie van de verzoekende partij alles op alles wil zetten teneinde te vermijden dat dit ook zo bij de verzoekende partij zou gebeuren...

- *financiële afhankelijkheidsbanden van de aanvrager met de familieleden in België:*

In de bestreden beslissing meldt de verwerende partij dat de verzoekende partij in Iran z'n appartement heeft én ook een pensioen geniet waardoor hij bijgevolg niet financieel afhankelijk is van z'n familie in België. Dit is evenwel wél héél kort door de bocht én is niet in overeenstemming met de werkelijkheid. De verzoekende partij is wél degelijk afhankelijk van de (financiële) hulp die hij van z'n kinderen in België krijgt.

Er werd aan de verzoekende partij regelmatig geld overgemaakt maar officiële overschrijvingen naar Iran zijn niet mogelijk, waardoor de zonen hem af en toe geld in contanten bezorgden of voor de verzoekende partij cash geld meegaven aan vrienden en kennissen die naar Iran afreisden.

Gezien reizen naar Iran op heden niet méér mogelijk zijn, tenzij op eigen risico, kunnen de zonen de verzoekende partij ook niet meer (of toch niet voldoende) financieel en op andere manieren (vb. het bezorgen van vitaminepreparaten, medicijnen, enz...) ondersteunen. Voor de verzoekende partij is het bovendien niet meer mogelijk om zélf vlot allerhande inkopen te doen wegens pijn in rug en benen. Medicatie, kledij én andere zaken worden geregeld door de kinderen aangekocht én opgestuurd.

Dat de situatie van de verzoekende partij niet evident is, klopt, maar de verzoekende partij, én z'n familieleden in België, benadrukken dat het financiële in principe niet de hoofdzaak is om een humanitair visum te verkrijgen. Dat het financiële aspect in deze aanvraag niet doorslaggevend is betekent echter niet dat er aan de verzoekende partij geen humanitair visum kan worden toegekend. Bijgevolg kwam het de verwerende partij toe om ook de andere humanitaire elementen die door de verzoekende partij werden aangehaald, én hier opnieuw worden besproken, zorgvuldig te onderzoeken. Meer nog, het feit dat de verzoekende partij over een beperkte financiële buffer beschikt, kan als troef aanzien worden. De verzoekende partij zal immers niet ten laste van de Belgische staat vallen (nét omdat er voldoende kan ingestaan worden voor eigen kosten).

- de uitzonderlijke humanitaire, geïsoleerde en precare situatie van de aanvrager in het herkomstland: Na het overlijden van z'n echtgenote kwam de verzoekende partij er alleen voor te staan. Nu zijn ganse gezin in België woont bevindt de verzoekende partij zich in Iran in een geïsoleerde situatie. Ook z'n oudere leeftijd, die gepaard gaat met de medische ongemakken, maakt dat de verzoekende partij zich in een kwetsbare positie bevindt én er in casu sprake kan zijn van een uitzonderlijke humanitaire situatie.

Waar er vroeger nog op regelmatige basis contact was én de familie in veilige omstandigheden naar Iran kon afreizen is dit op heden niet meer mogelijk. Het wordt voor de verzoekende partij dan ook alsmaar moeilijker om alleen in Iran te overleven, te meer de verzoekende partij ook, door de huidige toestand in Iran, via telefonie / internet praktisch niet meer bereikbaar is hetgeen de bezorgdheid bij de familie in België alleen maar groter maakt. Ook dit laatste is een gevolg van de onrust in Iran, waardoor de regering alle sociale media filtert en blokkeert.

Volgens de verwerende partij probeert de verzoekende partij, middels huidige aanvraag, een omzeiling van de procedure gezinshereniging op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te bewerkstelligen, doch het dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij over geen andere procedurele mogelijkheid beschikt teneinde zich met z'n gezin te herenigen. Welke opties blijven er voor de verzoekende partij dan nog over?

In de bestreden beslissing haalt de verwerende partij ook nog aan dat de verzoekende partij de mogelijkheid zou hebben z'n familie in België te bezoeken op basis van een andere rechtsgrond maar er wordt niet verduidelijkt hoe de verzoekende partij dergelijk bezoekrecht voor België zou kunnen bekomen? Waarschijnlijk doelt de verwerende partij op de toekenning van een C – visum doch het is voor de verzoekende partij, omwille van zijn gezondheid, niet meer realistisch om telkens opnieuw een aanvraag in te dienen, de administratieve rompslomp te doorlopen én zich verschillende malen, alleen, naar het visum application center te verplaatsen. Jaren geleden was de aanvraag van een visum nog een relatief eenvoudige procedure. De verzoekende partij kwam sedert jaar en dag op bezoek 2021.03.01 9 met of zonder zijn overleden echtgenote (voor het laatst in 2016 toen beiden nog jonger en fitter waren). Sinds de laatste 5 à 6 jaar is de procedure tot het verkrijgen van een toeristenvisum voor België echter bijzonder moeilijk geworden zodat de aanvraag van een toeristenvisum voor de verzoekende partij praktisch gewoonweg niet meer mogelijk is. Zo is er op vandaag geen bezoek aan de ambassade meer mogelijk, men dient afspraken online te regelen met een extern 'visum application center' én aldaar wordt dan nog meermaals gevraagd opnieuw langs te komen.

Dient bovendien te worden benadrukt dat de verzoekende partij, door huidige aanvraag in te dienen, zijn kansen, om een 'toeristenvisum' voor bezoek te kunnen verkrijgen, heeft verkeken. De praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken is duidelijk waardoor de aanvraag van een C – visum in de toekomst altijd zal worden afgewezen omdat er geen intentie is om na het bezoek terug te keren naar het land van het herkomst (er werd door de verzoekende partij immers geprobeerd om een lang verblijf te kunnen bekomen). De verzoekende partij bevindt zich aldus in een 'juridisch limbo'.

De verzoekende partij wil zichervoegen bij z'n gezin in België zodat een procedure op grond van artikel 9 en artikel 13 van de Vreemdelingenwet voor de verzoekende partij de enige haalbare kaart is / was. De verzoekende partij komt overigens ook voor deze procedure in aanmerking gezien er humanitaire elementen aanwezig zijn én de aanvraag werd ingediend via de bevoegde diplomatieke post (én dus niet vanuit België).

- financiële situatie van de persoon in België:

Hoewel artikel 9 van de Vreemdelingenwet het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet expliciet als voorwaarde stelt, heeft de verzoekende partij, in het kader van huidige aanvraag, aangetoond dat alle drie z'n zonen voldoende financiële middelen hebben. Er is dus GEEN enkel risico dat de verzoekende partij ten laste van de Belgische staat zou vallen.

Eveneens is het de bedoeling dat, wanneer aan de verzoekende partij een humanitair visum wordt afgeleverd, de verzoekende partij intrekt bij het gezin K. H. – G. (..), én dus ook bij zijn kleindochter.

Er zijn in casu dus niet alleen voldoende financiële middelen voorhanden, maar er is ook voldoende huisvesting. De familieleden zijn perfect in staat de verzoekende partij ten laste te nemen. Alle stukken / bewijzen hieromtrent werden aan de verschillende motivaties toegevoegd. Niettegenstaande is er in de bestreden beslissing hieromtrent geen enkele overweging terug te vinden zodat de verzoekende partij zich terecht de vraag stelt of de verwerende partij met deze argumentatie wél rekening heeft gehouden? Samenvattend toont bovengaande uiteenzetting aan dat de verzoekende partij een onvoldoende / gebrekkig onderzoek heeft gevoerd. In casu zijn er weldegelijk bijzondere humanitaire elementen aanwezig die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen.

Artikel 9 j. artikel 13 van de Vreemdelingenwet, worden, in samenhang met de materiële motiveringsverplichting én de zorgvuldigheidsplicht, manifest geschonden.

III.1.3.

Een specifieke toepassing van het redelijkheidsbeginsel omvat voor openbare diensten de verplichting om elke beslissing te nemen binnen een redelijke termijn. Het belang daarvan is dat de burger niet te lang in het ongewisse gelaten wordt over zijn rechtspositie.

In casu werd de aanvraag door de verzoekende partij ingediend op 12 september 2021 terwijl er pas op 15 maart 2023 (!) door de verwerende partij een beslissing werd genomen. Bijgevolg werd door de verwerende partij een behandelingstermijn van maar liefst anderhalf jaar (!) toegepast. Dit is kennelijk onredelijk zodat de bestreden beslissing omwille van een schending van redelijkheidsbeginsel dient vernietigd te worden.

Het is voor de verzoekende partij trouwens onbegrijpelijk waarom de verwerende partij zo'n dergelijke lange periode heeft nodig gehad om een beslissing te nemen, te meer de bestreden beslissing enkel algemene formuleringen bevat én niet concreet ingaat op de door de verzoekende partij aangevoerde elementen."

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. In de bestreden beslissing wordt allereerst opgemerkt dat niet blijkt dat in het geval van verzoekende partij sprake is van een situatie zoals voorzien in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) die van rechtswege recht geeft op gezinshereniging. Verwerende partij geeft aan de voorliggende situatie daarom te beoordelen in het licht van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist deze motivering niet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 13, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België."

In geen van deze bepalingen wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet valt onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de vreemdelingenwet, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dan ook correct dat zij ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen en voor zover de voorliggende elementen duidelijk wijzen op een prangende humanitaire situatie. Waar verzoekende partij aldus wijst op een "analyse van beslissingen" van dienst vreemdelingenzaken waaruit zij enkele elementen detecteert die doorslaggevend zouden zijn bij de toekenning van een humanitair visum, slaagt zij er met dergelijk betoog niet in aan te tonen dat de verwerende partij *in casu*

op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat zij met de door haar aangebrachte elementen de afgifte van een humanitair visum niet rechtvaardigt.

2.6. Verzoekende partij diende op 12 september 2021 een aanvraag voor een humanitair visum in om haar zonen in België te vervoegen. Uit de bij de aanvraag gevoegde stukken blijkt dat verzoekende partij in essentie stelde sinds 11 januari 2021 weduwnaar te zijn en dat haar drie zonen zich allen in België bevinden. Zij stelde geen familie meer te hebben in Iran en zeer hecht te zijn met haar familie in België. Hoewel zij een eigendom en een beperkt pensioen geniet, is zij toch afhankelijk van de hulp van haar kinderen. Zo maakt één van de zonen regelmatig geld over door haar geld in contanten te bezorgen of door cash geld mee te geven aan vrienden en kennissen die Iran bezoeken. Door het ouder worden is het echter niet evident om in al haar noden te voorzien zodat het beleven van een rustige oude dag beter in België kan geschieden omringd door haar familie. Op die manier kan zij ook het verlies van haar echtgenote beter verwerken. Voorts wees de verzoekende partij erop dat het naar de toekomst toe niet meer evident zal zijn voor haar kinderen om naar Iran af te reizen gelet op hun leven in België. Zij stelde dat gelet op haar leeftijd zij zich in een precare situatie bevindt, alsook *“emotioneel, psychologisch én financieel afhankelijk is van dichte familie die in België woont”*. Zij beriep zich daarbij op artikel 8 EVRM. Zij vulde haar aanvraag nog verder aan door op de verslechtering van de veiligheidssituatie in Iran te wijzen en dat de FOD Buitenlandse Zaken alle Belgen heeft opgeroepen om Iran te verlaten. Daardoor kunnen haar familieleden niet meer naar Iran afreizen zodat zij niet meer kan rekenen op hun steun. Zij is ook praktisch telefonisch niet meer bereikbaar gelet op de problemen met internet in Iran.

2.7. Zoals duidelijk blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing – en in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – heeft de verwerende partij alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten in ogenschouw genomen en gemotiveerd waarom deze argumenten de afgifte van een humanitair visum niet rechtvaardigen. Dat de verwerende partij slechts zou rekening gehouden hebben met het argument inzake de veiligheidssituatie in Iran is zoals blijkt uit lezing van de bestreden beslissing niet ernstig.

2.8. Waar verzoekende partij betoogt dat zij er alles aan gedaan heeft om haar dossier te vervolledigen toont zij met dergelijk betoog ook voorts geenszins aan dat de verwerende partij enig pertinent door haar aangebracht gegeven veronachtzaamd heeft in haar beoordeling.

2.9. Zoals duidelijk blijkt uit de motivering oordeelt de verwerende partij dat niet is aangetoond dat er sprake is van enige afhankelijkheid die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigt. Zo stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij meerderjarig is, zij een eigen appartement en een maandelijks pensioen in Iran heeft en geacht wordt voor zichzelf te kunnen zorgen. Dat haar zoon verklaart haar regelmatig contant geld te geven wordt door geen enkel document ondersteund. Zelfs indien verzoekende partij financiële steun zou krijgen, dan kan dat ook vanuit België gebeuren.

De verzoekende partij hamert erop dat zij wel degelijk financieel afhankelijk is van haar familie in België, maar haar loutere subjectieve overtuiging dienaangaande doet geen afbreuk aan de op objectieve elementen gebaseerde vaststellingen dat zij in Iran een eigen appartement heeft en een maandelijks pensioen geniet én dat er bovendien ook geen enkel objectief stuk voorligt waaruit kan blijken dat zij wel degelijk geld ontvangt van haar familie in België. Door te blijven hameren op datgene wat zij in de aanvraag heeft geponeerd slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Daarenboven wijst de Raad erop dat, voor zover aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partij geld ontvangt van haar familie in België, *quod non*, dit nog niet betekent dat zij van deze financiële middelen afhankelijk is om in haar basisbehoeften te voorzien in Iran. Uit niks blijkt dat de vermogenssituatie van verzoekende partij, die in Iran minstens beschikt over een eigen appartement en een maandelijks pensioen, dermate penibel is dat zij zonder enige financiële steun aldaar niet in haar basisbehoeften zou kunnen voorzien. Bovendien kan, zoals de verwerende partij ook pertinent stelt, voor zover verzoekende partij toch financiële ondersteuning zou behoeven niet blijken dat deze financiële ondersteuning niet vanuit het buitenland (lees: België) kan geschieden. Haar bloot betoog dat officiële geld- of andere materiële verzendingen naar Iran niet mogelijk zijn wordt door geen enkel concreet stuk onderbouwd.

2.10. De Raad wijst er verder op dat de verwerende partij – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – wel degelijk oog heeft gehad voor de aangevoerde argumenten inzake haar leeftijd en het verlies van haar echtgenote. De verwerende partij stelt vast dat niet is aangetoond dat verzoekende partij in Iran in gevaar is en stelt verder vast dat zij aldaar een dak boven haar hoofd heeft alsook voeding en water ter beschikking heeft en dat zij toegang heeft tot medische hulp. Dat verzoekende partij verdrietig

is omwille van het verlies van haar echtgenote wordt niet betwist, maar dit vormt geen dringende en onveilige situatie die de afgifte van een humanitair visum kan rechtvaardigen. Verzoekende partij toont geenszins de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van deze motivering aan. Het bloot betoog dat zij niet meer in staat zou zijn omwille van pijn in de benen en rug om zelf allerhande inkopen te doen en dat er *“onheilspellende berichten over de verslechterde gezondheidssituatie (zijn)”* wordt door geen enkel objectief stavingstuk ondersteund, dit nog naast de vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij – die geboren en getogen is in Iran en haar ganse leven aldaar gewoond heeft – geen beroep zou kunnen doen op enig sociaal of ruimer familiaal netwerk aldaar. Dat zij aldaar geen enkel netwerk meer zou hebben waarop zij beroep kan doen voor zover als nodig wordt door geen enkel concreet stuk onderbouwd. Dat zij volledig geïsoleerd zou zijn in Iran kan gelet op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, niet aangenomen worden. Evenmin toont de verzoekende partij op concrete wijze aan dat, voor zover haar gezondheidstoestand achteruit gaat, zij in Iran geen toegang heeft tot de benodigde zorg op medisch of ander vlak.

2.11. Zoals de verwerende partij motiveert is verzoekende partij een meerderjarige man en wonen haar meerderjarige kinderen al meerdere jaren in België. Het argument dat zij zeer hecht is met haar familie in België kan geenszins doen besluiten dat zij met deze familieleden een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Haar banden met haar familie in België betreffen normale affectieve banden die familieleden met elkaar onderhouden. Zoals de verwerende partij ook stelt, kunnen dergelijke banden vanop afstand onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen of korte ontmoetingen in België (of elders). Het betoog dat het om professionele redenen voor de familie in België moeilijk ligt om af te reizen naar Iran alsook waar zij verwijzen naar het advies van de FOD Buitenlandse Zaken waarbij Belgen afgeraden worden om naar Iran te reizen, doet aan voorgaande geen afbreuk. Daarenboven ziet de Raad niet in waarom het feit dat men voltijds werkt en het kleinkind naar school gaat, zou verhinderen dat men, wanneer men vakantie heeft, deze vakantie gebruikt om elkaar te ontmoeten. Waar voorts aangenomen kan worden dat het omwille van de leeftijd van verzoekende partij niet meer evident is om nog vaak af te reizen naar België, houdt dit evenwel geenszins in dat het voor verzoekende partij onmogelijk is om sporadisch haar familie te bezoeken in België (of elders). Zoals de verzoekende partij zelf betoogt heeft zij in het verleden meermaals een visum voor familiebezoek aangevraagd en verkregen en er blijkt niet dat - zelfs indien de aanvraagprocedure op technisch vlak gewijzigd zou zijn - zij niet meer in staat is om dergelijke aanvraag te doen. Dat zij door het aanvragen van een humanitair visum haar kansen zou verkeken hebben op de afgifte van een visum voor familiebezoek is daarnaast hypothetisch. Wanneer zij dergelijke aanvraag indient, komt het haar toe in kader daarvan de benodigde stavingstukken voor te leggen en moet de verwerende partij daaromtrent een beslissing nemen. Bij een eventuele afwijzing zal zij dit moeten motiveren waarbij de verzoekende partij ook de mogelijkheid zal hebben om die beslissing aan te vechten. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij en haar familie elkaar niet in een derde land zouden kunnen ontmoeten. Daarenboven kan het contact via moderne communicatiemiddelen eveneens onderhouden worden. Dat verzoekende partij via moderne communicatiemiddelen *“praktisch niet meer bereikbaar is”* wordt geenszins op concrete wijze aangetoond. Het gegeven dat de Iraanse overheid sociale media filtert betekent immers niet dat verzoekende partij zelf niet bereikbaar zou zijn via telefoon, e-mail of andere moderne communicatiekanalen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de normale affectieve banden die zij heeft met haar familie in België op voorgaande wijze niet afdoende kunnen onderhouden worden. De Raad kan de verwerende partij dan ook volgen dat *“(e)en loutere verwijzing naar een algemene situatie in een land zonder enige vorm van persoonlijk bewijs (niet) volstaat (...) om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum”*.

De subjectieve overtuiging dat de familie op die manier geen *“quality time”* met verzoekende partij zou kunnen hebben, kan er geenszins toe leiden dat, gelet op alle relevante feitelijke elementen, de motivering van de bestreden beslissing dat er geen elementen voorliggen die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen, kennelijk onredelijk is.

2.12. Dat de verzoekende partij graag in de nabijheid van haar familie in België zou verblijven en dat dit enkele zaken zou vergemakkelijken maakt nog niet dat de verwerende partij daarom een humanitair visum zou moeten afleveren. Zoals duidelijk naar voren komt uit de feitelijke omstandigheden kan, zoals de verwerende partij motiveert, niet aangenomen worden dat er *in casu* een prangende humanitaire situatie voorligt die de afgifte van een humanitair visum verantwoord.

2.13. Waar verzoekende partij betoogt dat zij volgens de verwerende partij de procedure gezinshereniging tracht te omzeilen, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niks anders gedaan heeft dan erop te wijzen dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aangezien gezinshereniging van een derdelander-ascendent met een

meerderjarige Belg niet voorzien is in de wet en dat het toekennen van een humanitair visum zonder dat er elementen zijn die wijzen op een prangende humanitaire situatie een omzeiling van de gezinsherenigingsprocedure zou inhouden. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat deze motivering foutief of kennelijk onredelijk is. Nogmaals benadrukt de Raad dat de toekenning van een humanitair visum een gunst en geen recht is en dat de verwerende partij in dat kader een ruime appreciatiebevoegdheid heeft en het in die optiek dan ook niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen en voor zover de voorliggende elementen duidelijk wijzen op een prangende humanitaire situatie. Verder heeft de verzoekende partij de mogelijkheid gehad om elementen aan te brengen die volgens haar wijzen op dergelijke situatie en heeft de verwerende partij deze elementen in ogenschouw genomen en gemotiveerd waarom deze elementen dergelijke situatie niet aantonen en bijgevolg de afgifte van een humanitair visum niet rechtvaardigen.

2.14. Het betoog voorts dat de familie in België beschikt over voldoende financiële middelen en voldoende huisvesting doet geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij zich in haar herkomstland Iran in een prangende humanitaire situatie bevindt die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen. Het loutere gegeven dat de familie in België haar in België kunnen ten laste nemen en voorzien van huisvesting maakt geenszins dat is aangetoond dat verzoekende partij zich in het herkomstland niet kan handhaven en aldaar in een prangende humanitaire situatie bevindt. Bijgevolg diende de verwerende partij, anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, niet verder te motiveren over de bestaansmiddelen en de huisvesting van de familie in België.

2.15. In zoverre de verzoekende partij een schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat de verwerende partij elke aanvraag om een humanitair visum afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Rekening houdend met het feit dat verzoekende partij de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan een behandelingstermijn van 18 maanden niet als onredelijk lang worden beschouwd. Verzoekende partij toont daarenboven niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op een humanitair visum in hoofde van verzoekende partij zou ontstaan. (cfr. RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

2.16. Rekening houdend met wat voorafgaat en de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met schending van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet tot de conclusie is gekomen dat de afgifte van het humanitair visum wordt geweigerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.17. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- * Schending van artikel 8 E.V.R.M.;*
- * Schending van de zorgvuldigheidsplicht;*
- * Schending van de materiële motiveringsplicht.*

Samenvatting van het middel:

“De bestreden beslissing werd genomen zonder dat er op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 E.V.R.M. Artikel 8 E.V.R.M. beschermt immers het recht op een privé – en familieleven, zodat, bij het weigeren van het verblijf van de verzoekende partij, waarbij de bestreden beslissing overigens is gebaseerd op foutieve redenen, het mensenrecht tot het hebben van een privé – en familieleven in de zin van artikel 8 E.V.R.M. in hoofde van de verzoekende partij wordt geschonden.”

Artikel 8 van het E.V.R.M bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare 2021.03.01 11 feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt bijgevolg de bescherming van het gezinsleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert (EHRM, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31). Dat er in casu sprake is van een familiaal leven staat in deze niet ter discussie.

De effectiviteit van het recht op een privé- en familieleven houdt in dat er een negatieve verplichting bestaat voor de overheid om zich te mengen in dit leven doch dat er ook positieve verplichtingen bestaan in hoofde van de lidstaten.

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hecht belang aan de persoonlijke omstandigheden van de dossiers en een aantal elementen zoals het ontstaan van het gezinsleven, de belangen van de familieleden, de sociale banden, etc.

“However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see Dalia v. France, 19 February 1998, § 52, Reports 1998-I; Mehemi v. France, 26 September 1997, § 34, Reports 1997-VI; Boulif v. Switzerland, no. 54273/00, § 46, ECHR 2001-IX; and Slivenko cited above, § 113)”

(EHRM, M.P.E.V. e.a. t. Zwitserland, 8 juli 2014, nr. 3910/13)

“However, it is likely that the applicant and her family would experience a degree of hardship if they were forced to do so. When assessing the compliance of State authorities with their obligations under Article 8, it is necessary to take due account of the situation of all members of the family, as this provision guarantees protection to the whole family (...) However, the Court considers that they fell short of what is required in such cases and it reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal (...) The Court is not convinced that actual evidence on such matters was considered and assessed by the domestic authorities.” (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, nr. 12738/10).

Om vast te stellen dat een bepaalde maatregel evenwel disproportioneel kan zijn aan het beoogde doel, volstaat het om de verschillende belangen in het geding af te wegen. Dit geldt des te meer nu de nodige garanties op het respect van art. 8 E.V.R.M dienen te worden geboden en dit niet louter uit goede wil is of uit een praktijk van goede orde (E.H.R.M., 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

De belangenafweging in de bestreden beslissing vermeldt de elementen van openbare orde maar weegt ze niet af tegenover het privé – en familieleven van de verzoekende partij en is bijgevolg onvolledig. De Raad kan in casu niet vaststellen of de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het gezins- en/of privéleven van verzoeker zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het E.V.R.M.

Dienaangaande verwijst de verzoekende partij eveneens naar de arresten nr. 208 200 van 24 augustus 2018 en nr. 166 717 van 28 april 2016. In het eerste arrest werd de beslissing van verwerende partij vernietigd omdat er noch uit de beslissing, noch uit het administratief dossier kon worden afgeleid dat er een concrete afweging van de belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 EVRM heeft plaatsgehad. In het laatstgenoemde arrest werd de beslissing van verwerende partij vernietigd omwille van een onvoldoende motivering in het licht van artikel 8 EVRM.

Het is duidelijk dat in casu er geen enkel belang kan ingeroepen worden dat hoger is dan het recht op een privé – en familieleven van de verzoekende partij, zodat de bestreden beslissing, bij gebrek aan een zorgvuldige belangenafweging én motivering dienaangaande, dient vernietigd te worden.

De verwerende partij diende daarbovenop in rekening te brengen dat er in casu een onoverkomelijk obstakel bestaat om het familieleven uit de oefenen in Iran. Alle familieleden verblijven legaal in België of hebben de Belgische nationaliteit zodat het familieleven tussen de verzoekende partij én zijn meerderjarige zonen niet meer kan worden uitgeoefend in het land van herkomst. Daarnaast is er de onmogelijkheid om het familieleven permanent elders verder te zetten. Noch de verzoekende partij, noch de familieleden in België hebben het recht om zich op het grondgebied van een andere niet – lidstaat te gaan vestigen (E.H.R.M., 21 december 2011, Sen t. Nederland).

Rekening houdende met bovengaande uiteenzetting kan niet anders dan geconcludeerd worden dat de bestreden weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, het recht op bescherming van het privé – en familieleven van de verzoekende partij, én bijgevolg ook artikel 8 E.V.R.M., in samenhang gelezen met de op de verwerende partij rustende zorgvuldigheidsplicht én materiële motiveringverplichting, schendt.
Huidig middel is dan ook ernstig én gegrond."

2.18. Waar verzoekende partij meent dat een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, kan zij niet gevolgd worden. De Raad wijst erop dat er slechts sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen indien een bijzondere vorm van afhankelijkheid blijkt. *In casu* wordt dit echter niet aangetoond. Zoals de verwerende partij er terecht op wijst verblijft de familie van verzoekende partij al jarenlang in België terwijl verzoekende partij steeds in Iran heeft gewoond. Er blijkt ook niet op concrete en objectieve wijze dat de verzoekende partij in gans deze periode aangewezen was op de hulp van haar familie in België. Het loutere feit voorts dat de familie geld of andere zaken aan de verzoekende partij zou hebben overgemaakt, wat evenwel niet aangetoond is, maakt niet dat er bijzondere banden van afhankelijkheid zijn aangetoond (cfr. EHRM, 2003, *Kwaky-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96; Commission eur. D.H., no 14852/89, beslissing van 29 juni 1992, ongepubliceerd). Zoals duidelijk blijkt beschikt de verzoekende partij in Iran over een eigen appartement en een maandelijks pensioen. Verzoekende partij heeft niet aangetoond dat zij onvermogen is in Iran en niet in haar basisbehoeften zou kunnen voorzien. Daarenboven heeft de verzoekende partij evenmin aangetoond dat zij gevaar loopt in Iran noch dat haar gezondheidstoestand niet toelaat verder te verblijven in Iran, temeer niet blijkt dat zij aldaar verstoken is van enig netwerk of zorg, medisch en anderszins. Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partij in het dagelijkse leven enige hulp nodig heeft, kan geenszins blijken dat zij daarvoor afhankelijk is van haar familie die zich in België bevindt. Verder, zoals de verwerende partij er ook op gewezen heeft, kan de familie in België verzoekende partij, voor zover dit al nodig zou zijn, financieel/materieel ondersteunen vanuit België en is het niet nodig dat verzoekende partij daarvoor naar België komt. *In casu* ligt geen bijzondere band van afhankelijkheid voor waardoor kan gesproken worden van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM (cfr. EHRM 18 november 2014, *Senchishak v. Finland*, nr. 5049/12). De normale, affectieve relatie die de verzoekende partij met haar familie in België heeft, kan zij verder onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in België of elders.

Voor zover verzoekende partij met haar theoretisch betoog nog zou menen dat haar recht op privéleven werd geschonden, maakt zij geenszins aannemelijk dat zij in België, waar zij nooit gewoond heeft, enig beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Er blijkt niet dat zij in België enige, laat staan diepgaande, professionele, culturele of sociale belangen heeft die ressorteren onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Nu verzoekende partij geen beschermenswaardig gezins- of familieleven noch een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk heeft gemaakt, kan zij ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat de verwerende partij een belangenafweging in de zin van artikel 8 EVRM had moeten maken. Ook haar betoog dat zij enkel in België kan samenwonen met haar familie die zich alhier bevindt is niet relevant aangezien zij geen beschermenswaardig gezins- of familieleven met deze familie heeft aangetoond.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Verzoekende partij doet met haar betoog geen afbreuk aan de motivering ter zake in de bestreden beslissing. Zij maakt met haar betoog evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

2.19. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER